

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie VI./2016
Senát I

Nález:

spisová značka	I. ÚS 41/2015
populárny názov	Pokuta za nedodržanie lehoty na zaslanie vyjadrenia
sudca spravodajca	Milan Čalík
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	20.04.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 20 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 12 ods. 4 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dodatkový protokol k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 1 ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 11 ods. 1
analytická právna veta	Požiadavka riadneho odôvodnenia je jedným zo základných atribútov spravodlivého procesu. Dodržiavanie povinnosti odôvodniť rozhodnutie má zaručiť transparentnosť a kontrolovateľnosť rozhodnutí súdov a vylúčiť svojvôľu, lebo len vecne správne rozhodnutie a náležite, t.j. zákonom vyžadovaným spôsobom odôvodnené rozhodnutie, napĺňa ústavné kritériá vyplývajúce preň z Ústavy Slovenskej republiky, Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd či Listiny základných práv a slobôd.
skutkový stav a základné fakty	Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola doručená sťažnosť sťažovateľky, podľa ktorej súdy pri uložení pokuty 100 € za nedodržanie lehoty na zaslanie vyjadrenia k podanej žalobe porušili zákonný i ústavný rámec svojho oprávnenia voči nej ukladať poriadkovú pokutu za hrubo sťažený postup konania podľa § 53 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Sťažovateľka bola uznesením Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) vyzvaná na písomné vyjadrenie k žalobe o zrušenie rozhodcovského rozsudku zo spotrebiteľského vzťahu v lehote 15 dní. Sťažovateľka požiadala okresný súd o predĺženie tejto lehoty o 30 dní z dôvodu prípravy podkladov ku konaniu a zabezpečenia kvalifikovaného právneho zastúpenia vo veci. Potom podaním z 3. decembra 2013 doručeným okresnému súdu 5. decembra 2013 vyjadrenie podala, na to okresný súd na pojednávaní 10. decembra 2013 jej uložil poriadkovú pokutu vo výške 100 € a zároveň odročil pojednávanie na 16. január 2014, aby právnenému zástupcovi žalobkyne zabezpečil primeraný priestor pre oboznámenie sa s predmetným vyjadrením. Sťažovateľka v odvolaní namietala, že až 28. novembra 2013 sa dostala k určitému kľúčovému listinnému dôkazu (list Národnej banky Slovenska), ktorý spracovala 3. decembra 2013, takže z jej stany nešlo o žiadnu procesnú obštrukciu, ale uplatnenie práva v takej lehote, v akej jej to umožnili dôkazné prostriedky. Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) uznesenie okresného súdu potvrdil, ale bez patričnej reakcie na námietku sťažovateľky.

<p>z odôvodnenia</p>	<p>Ústavný súd uviedol, že je vrcholným orgánom ochrany ústavnosti a je vo svojom rozhodovaní viazaný nielen petitom návrhu (sťažnosti), ale aj jeho skutkovým odôvodnením v zmysle zásady „<i>iura novit curia</i>“, takže možno povedať, že je oprávnený skúmať porušenie aj iných ústavou zaručených základných práv a slobôd než tých, na ktoré sťažovateľka v sťažnosti odkazovala.</p> <p>Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je požiadavka riadneho odôvodnenia jedným zo základných atribútov spravodlivého procesu. Dodržiavanie povinnosti odôvodniť rozhodnutie má zaručiť transparentnosť a kontrolovateľnosť rozhodnutí súdov a vylúčiť svojvôľu, lebo len vecne správne (zákonu celkom zodpovedajúce) rozhodnutie a náležite, t. j. zákonom vyžadovaným spôsobom odôvodnené rozhodnutie, napĺňa – ako neoddeliteľná súčasť „stanoveného postupu“ – ústavné kritériá vyplývajúce preň z Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd či Listiny základných práv a slobôd.</p> <p>Ak krajský súd na celkom konkrétnom spôsobilom predstretú argumentáciu sťažovateľky v jej odvolaní, že „<i>až v piatok 28.11.2013 sa dostala ku kľúčovému listinnému dôkazu (list NBS)...</i>“, takže jeho zapracovanie do vyjadrenia k návrhu z 3. decembra 2013 nebolo žiadnou procesnou obštrukciou majúcou za cieľ predĺžiť konanie, ale uplatnením práva v takej lehote, v akej to sťažovateľke ako žalovanej v spore umožnili dostupné dôkazné prostriedky, ktoré nemohla z časového ani z obsahového hľadiska nijako subjektívne ovplyvniť, vôbec nereagoval, resp. ju ani inak do svojej vlastnej úvahy nepremietol, musel ústavný súd konštatovať, že ide o rozhodnutie svojvoľné a v rozpore s právom sťažovateľky na spravodlivý proces.</p> <p>Ústavný súd sa nestotožnil ani so záverom odvolacieho súdu v tom, že keď k doručeniu vyjadrenia sťažovateľky do spisu došlo len päť dní pred nariadeným pojednávaním, došlo k hrubému sťaženiu postupu okresného súdu v konaní, ktorý musel pojednávanie odročiť. Táto skutočnosť však jednak vôbec nereaguje na to, že sťažovateľka informovala okresný súd o jej problémoch spojených s realizáciou predmetnej výzvy, a jednak vôbec nevyplýva zo zápisnice o pojednávaní z 10. decembra 2013. V nej po formálnom poučení sudkyňa hneď vyhlásila uznesenie, ktorým sťažovateľke uložila poriadkovú pokutu 100 €, a to bez akéhokoľvek odôvodnenia a následne pojednávanie odročila na 16. január 2014, opäť bez uvedenia dôvodu, čiže v rozpore s § 119 OSP. Vec nie je do dnešného dňa právoplatne skončená, čiže na dĺžke konania sa podstatnejšou a výraznejšou mierou nepodielala sťažovateľka, ale zrejme celý rad ďalších faktorov či nepružný prístup okresného súdu. Doručenie vyjadrenia päť dní pred pojednávaním okresnému súdu síce prirodzene mohlo viesť k oddialeniu rozhodnutia vo veci, ale už nie však k zmareniu aj ďalších pojednávaní po 10. decembri 2013 a už vôbec nie k neskončeniu veci po 16. januári 2014.</p> <p>Ak predsedníčka senátu pristúpila k uloženiu poriadkovej pokuty a krajský súd toto uloženie potvrdil bez toho, že by súdy zobrali do úvahy sťažovateľkine argumenty a vec nie je doteraz právoplatne skončená, ide zo strany všeobecných súdov o hrubé porušenie práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (v zmysle zásady <i>iura novit curia</i>), lebo také rozhodnutie treba považovať za arbitrárne. Súčasne ide aj o zásah do vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy či čl. 11 ods. 1 listiny a čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.</p> <p>Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, že:</p> <p><u>Krajský súd v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 18 Co 148/2014 a jeho uznesením zo 17. júla 2014 porušil základné práva sťažovateľky, zaručené čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.</u></p> <p><u>Uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 18 Co 148/2014 zo 17. júla 2014 zrušil a vec mu vrátil ďalšie konanie.</u></p> <p><u>Sťažovateľke priznal úhradu trov právneho zastúpenia.</u></p> <p><u>Vo zvyšnej časti (zrušenie uznesenia okresného súdu) sťažnosti nevyhovel.</u></p>
<p>použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP</p>	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky: I. ÚS 327/2010 ESLP: TORIJA v. Španielsko, č. 18390/91, bod 29</p>

a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov § 53 ods. 1
klúčové slová	pokuta - poriadková občianske súdne konanie-občiansko-právne konanie

spisová značka	I. ÚS 491/2015
populárny názov	Vrátenie daru z dôvodu hrubého porušenia dobrých mravov
sudca spravodajca	Milan Ľalík
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	18.05.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 47 ods. 3 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	
skutkový stav a základné fakty	<p>V konaní vedenom Okresným súdom Pezinok (ďalej len „okresný súd“) sa sťažovateľ domáhal proti odporkyňi, ktorá bola jeho bývalou manželkou, vrátenia daru (podielu 1/2 na jeho rodičovskom rodinnom dome a pozemku) z dôvodu hrubého porušenia dobrých mravov odporkyňou ako obdarovanou, ktorého sa mala voči sťažovateľovi ako darcovi dopustiť tým, že ešte počas trvania ich manželstva nadviazala intímny pomer s iným mužom, čo mala byť jedna z príčin rozvodu ich manželstva. Okresný súd návrh sťažovateľa na vrátenie daru zamietol, pričom svoje rozhodnutie mal odôvodniť tým, že nevera zo strany odporkyne počas trvania manželstva je síce porušením dobrých mravov, avšak vzhľadom na to, že táto nevera nemala byť príčinou rozvodu manželstva, ale iba dôsledkom rozvrátenia vzťahov medzi manželmi (t. j. medzi sťažovateľom a odporkyňou), čo bolo príčinou jeho rozvodu, nemožno podľa okresného súdu neveru odporkyne hodnotiť tak, žeby voči sťažovateľovi dosahovala intenzitu „hrubého porušenia“ dobrých mravov.</p> <p>O odvolaní sťažovateľa rozhodoval krajský súd, ktorý rozhodnutie okresného súdu potvrdil.</p> <p>Sťažovateľ namietal, že súdy postupovali nesprávne, keď nevyhodnotili neveru ako konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi.</p>
z odôvodnenia	<p>Krajský súd svoje rozhodnutie o potvrdení rozhodnutia okresného súdu založil na konštatovaní, že nevera odporkyne môže byť síce vnímaná ako porušenie dobrých mravov, ktoré však nedosahuje intenzitu „hrubého“ porušenia dobrých mravov, ktoré predpokladá § 630 Občianskeho zákonníka. Podľa krajského súdu v danom prípade nedošlo k hrubému porušeniu dobrých mravov jednak z dôvodu, že nevera odporkyne mala byť iba jej reakciou na rozvrat vzťahov medzi ňou a sťažovateľom, ktorý mal zaviniť sťažovateľ, takže táto nevera nebola podľa krajského súdu dôvodom rozvodu manželstva, a to aj z dôvodu, že sťažovateľ sa mal o nevere odporkyne dozvedieť až v priebehu rozvodového konania, a jednak z dôvodu, že nevera odporkyne nemohla spôsobiť sťažovateľovi žiadnu ujmu ani poníženie, keďže odporkyňa sa týmto vzťahom nemala prezentovať na verejnosti.</p> <p>V tejto súvislosti je nutné v prvom rade poznamenať, že sťažovateľ svoj návrh na vydanie, resp. na vrátenie mu daru odporkyňou neodôvodnil v príčinnej súvislosti s rozvodom ich manželstva, ale s neverou odporkyne, ku ktorej malo dôjsť počas trvania ich manželstva.</p> <p>Podľa ústavného súdu sa krajský súd nevysporiadal s tým, či by sa nevera odporkyne, ktorou sťažovateľ odôvodnil svoj návrh na vrátenie mu daru, nemohla javiť ako skutočnosť, ktorou by mohla byť sťažovateľovi spôsobená nezvratná ujma spočívajúca práve v rozpade manželstva (strata manželky a v prípade zverenia dieťaťa na čas po rozvode odporkyňi aj možnosti spoločného bývania s maloletým, pozn.), ktorého rozpad aj z dôvodu svojej novej známosti iniciovala samotná odporkyňa. Z tohto hľadiska krajský súd nezaujal stanovisko ani k tomu, či narušenie vzťahov je dostatočným ospravedlnením nevery odporkyne, ktorá tieto vzťahy prvotne neriešila</p>

	<p>rozvodom, ale svojou neverou, ktorú krajský súd aj napriek tomu, že až v jej dôsledku odporkyňa iniciovala rozvod, celkom paradoxne nevyhodnotil ako jeho príčinu alebo aspoň jednu z príčin, ale iba ako sprievodný jav narušených vzťahov nemajúci žiadny vplyv na sťažovateľa.</p> <p>Záveru krajského súdu sa javia ako rozporné aj z toho pohľadu, že súd na jednej strane uzavrel, že neverou odporkyne nebola sťažovateľovi spôsobená žiadna ujma ani poníženie v spoločnosti, pretože odporkyňa sa svojím mimomanželským vzťahom neprezentovala na verejnosti, avšak z vykonaného dokazovania je zrejmé, že o nevere odporkyne malo vedomosť aj blízke okolie sťažovateľa, a to susedia, ako aj kolegovia v práci, pričom krajský súd nevyhodnocoval, či tieto skutočnosti, ktoré napokon tiež viedli k rozvodu manželstva, nemohli mať vplyv na vážnosť a dôstojnosť sťažovateľa v spoločnosti jeho mikrosvetu, v ktorom žil, tobôž keď on sám sa mal o nich dozvedieť oveľa neskôr, a to až počas rozvodového konania. Krajský súd sa nezamýšľal ani nad tým, či by aj skoršia vedomosť sťažovateľa o nevere jeho manželky (t. j. vedomosť pred rozvodom), napr. z rozhovorov so susedmi, nemohla mať za následok ešte väčšie prehlbenie už tak narušených vzťahov medzi sťažovateľom a odporkyňou, a teda či v konečnom dôsledku nebola toho príčinou.</p> <p>Vzhľadom na uvedené nedostatky odôvodnenia napádaného rozsudku krajského súdu bol ústavný súd toho názoru, že krajský súd nerozhodol v danej veci, tak aby poskytol rozumné vysvetlenie a odôvodnenie všetkých pre vec rozhodujúcich skutočností, preto ústavný súd rozhodol tak, že:</p> <p><u>Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo na rovnosť účastníkov v konaní zaručené v čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý súdny proces zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave porušené bolo.</u></p> <p><u>Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.</u></p> <p><u>Sťažovateľovi priznal úhradu trov právneho zastúpenia.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	Ústavný súd Slovenskej republiky: I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05, II. ÚS 127/07
súvisiace právne predpisy	zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov § 630
kľúčové slová	dar, darovanie dobré mravy (boni mores)

spisová značka	I. ÚS 546/2015
populárny názov	Posúdenie doplnenia okruhu žalovaných ako návrhu na zámenu žalovaného účastníka
sudca spravodajca	Milan Ľalík
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	11.05.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	
skutkový stav a základné fakty	V dôsledku úmrtia manželky a matky sťažovateľov v roku 2007 pri výbuchu munície vo Vojenskom opravárenskom podniku Nováky a. s. (ďalej len „žalovaný“) sa žalobou podanou Okresnému súdu Prievidza (ďalej len „okresný súd 1“) sťažovatelia domáhali proti žalovanému ochrany osobnosti a úhrady nemajetkovej ujmy. V predmetnej veci okresný súd 1 žiadal od sťažovateľov predložiť dôkaz, že si svoje pohľadávky na náhradu nemajetkovej ujmy prihlásili v reštrukturalizačnom konaní, ktoré bolo vedené na majetok žalovaného Okresným súdom Trenčín (ďalej len „okresný súd 2“). Po predložení potvrdenia o tom, že si svoje pohľadávky sťažovatelia v dotknutom reštrukturalizačnom konaní prihlásili, okresný súd 1 konanie o ochranu osobnosti zastavil. Správkyňa reštrukturalizácie sťažovateľom oznámila, že poprela ich

	<p>pohľadávky, preto sa sťažovatelia žalobou podanou (v 30-dňovej lehote) okresnému súdu 2 domáhali proti žalovanej správkyni „... určenia pravosti pohľadávky a výšky, ktorá bola popretá v reštrukturalizácii Vojenského opravárenského podniku Nováky a. s...“. Podaním z 19. decembra 2011 sťažovatelia predmetnú žalobu opravili tak, že ako žalovanú označili namiesto správkyně reštrukturalizácie priamo obchodnú spoločnosť Vojenský opravárenský podnik Nováky a. s., pričom okresný súd 2 tento úkon sťažovateľov kvalifikoval ako návrh na zámenu účastníkov konania na strane žalovaného a rozhodol, že zámenu na strane žalovaného nepripúšťa s odôvodnením, že žalovaná reštrukturalizačná správkynia so zámenu nesúhlasila. O odvolaní sťažovateľov, ktoré odôvodnili aj tým, že chceli iba opraviť svoju skoršiu žalobu v označení žalovaného, a nie domáhať sa zámény účastníka na strane žalovaného, rozhodol krajský súd tak, že uznesenie potvrdil, pričom dovolanie sťažovateľov proti tomuto uzneseniu krajského súdu najvyšší súd odmietol.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či uznesením najvyššieho súdu mohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľmi označených práv v príčinnej súvislosti s tým, že najvyšší súd rovnako ako pred ním súdy nižšej inštancie, podaniu sťažovateľov z 19. decembra 2011, ktorým sa domáhali doplnenia nimi skôr podanej žaloby z 12. decembra 2011, pripísal odlišný právny účinok, ako týmto podaním mienili vyvolať samotní sťažovatelia.</p> <p>Základnou východiskovou premisou rozhodnutia najvyššieho súdu bol záver, že sťažovatelia svojím podaním z 19. decembra 2011, ktorého zámer formálne označili, resp. vymedzili ako „opravu“ ich prvotného žalobného návrhu z 12. decembra 2011 v označení žalovaného, sa v skutočnosti nemohli domáhať „opravy“ označenia žalovaného v ich prvotnej žalobe, pretože toto ich prvotné označenie žalovaného nemalo vady a obsahovalo všetky identifikačné údaje žalovaného, a keďže inštitút „opravy“ podania je aplikovateľný len na prípady vadného podania, resp. vadného označenia účastníka konania, tak v danom prípade bolo možné predmetné podanie sťažovateľov kvalifikovať iba ako návrh na zámenu účastníka konania na strane žalovaného, a nie ako návrh na opravu označenia žalovaného, pretože „... opravou účastníka nie je možné označiť za účastníka úplne iný subjekt“. Nadväzne najvyšší súd v zhode so súdmi nižšej inštancie konštatoval, že keďže v danom prípade pôvodná žalovaná nesúhlasila so zámenu na strane žalovaného účastníka konania, v súlade s § 92 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku účinného v rozhodnom čase (ďalej len „OSP“) bolo nevyhnutné návrhu sťažovateľov „na zámenu“ na strane žalovaného nevyhovieť.</p> <p>V dovolaní však sťažovatelia okrem iného proklamovali, že svojím podaním z 19. decembra 2011 sa v skutočnosti nedomáhali zámény účastníka na strane žalovaného, ale v skutočnosti sa domáhali aplikácie inštitútu prístúpenia ďalšieho účastníka do konania na strane žalovaného, pričom v tejto súvislosti sa sťažovatelia dovoľávali primeranej aplikácie rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obdo V 55/05 z 27. februára 2006 (publikovaného pod č. R 71/07) aj na ich prípad.</p> <p>S uvedenou námietkou sťažovateľov o možnej aplikácii § 92 ods. 1 OSP o prístúpení ďalšieho účastníka do konania na strane žalovaného sa však najvyšší súd vysporiadal iba sporadickým konštatovaním, že „Judikát NS SR R 71/2007 (na ktorý poukázali dovolatelia) sa vzťahuje k inému procesnému prípadu, a to prístúpeniu ďalších účastníkov do konania podľa ust. § 92 ods. 1 O. s. p., a nemožno ho použiť v posudzovanom prípade týkajúcom sa zámény účastníka konania podľa ust. § 92 ods. 4 O. s. p.“, avšak najvyšší súd sa bližšie nezaoberal tým, z akého dôvodu je v danom prípade neprijateľná aplikácia inštitútu prístúpenia ďalšieho účastníka do konania na strane žalovaného.</p> <p>Podľa názoru ústavného súdu sa najvyšší súd dostatočne jasne a vyčerpávajúco nevysporiadal s uvedenou námietkou, resp. požiadavkou sťažovateľov, aby do konania na strane žalovaného pristúpil ďalší účastník konania, t. j. ďalší žalovaný, pričom v tejto súvislosti je podstatné zohľadniť všetky relevantné okolnosti veci bez ohľadu na to, či túto svoju požiadavku sťažovatelia vo svojom podaní aj vyslovene naformulovali (napokon sťažovatelia vyslovene nenaformulovali ani požiadavku na zámenu žalovaného, pozn.). Posúdenie možnej aplikácie inštitútu prístúpenia ďalšieho žalovaného do konania podľa</p>

	<p>§ 92 ods. 1 OSP sa v danom prípade javí naliehavejším aj preto, že sťažovatelia podali svoje doplňujúce podanie z 19. decembra 2011 ešte v lehote na podanie žaloby proti ich popretým pohľadávkam v reštrukturalizačnom konaní.</p> <p>V intenciách uvedeného sa teda najvyšší súd náležite nevysporiadal s tým, či skutočne v okolnostiach danej veci išlo iba o doplnenie, resp. spresnenie pôvodného žalobného návrhu v označení okruhu žalovaných, keď sťažovateľom navyše v čase jeho doplnenia ešte stále plynula lehota na podanie žaloby vo veci, v reštrukturalizácii popretých pohľadávok, pričom navyše okresný súd 2 v tom čase nekonal ešte ani o prvotnom žalobnom návrhu, a teda či v konečnom dôsledku vzhľadom na posúdenie doplnenia sťažovateľov k ich prvotnému žalobnému návrhu súdmi nižšej inštancie ako návrhu na zámenu účastníka konania nebola sťažovateľom odňatá možnosť konať pred súdom. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu ústavný súd nepovažoval za ústavne konformné a spravodlivé. Ak totiž žalobcovia – sťažovatelia neskôr urobili nápravu spočívajúcu v označení žalovaného, možno hovoriť aj o pôvodne chybné žalobe (§ 43 OSP), ktorú žalobcovia sami opravili.</p> <p>Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, že:</p> <p><u>Základné právo sťažovateľov na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý súdny proces zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky porušené bolo.</u></p> <p><u>Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zrušil vec mu vrátil na ďalšie konanie.</u></p> <p><u>Sťažovateľom priznal úhradu trov právneho zastúpenia.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	Ústavný súd Slovenskej republiky: I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05, II. ÚS 127/07
súvisiace právne predpisy	zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov § 92 ods. 1 zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov § 92 ods. 4
klúčové slová	účastník konania - prístupenie účastník konania - zámena

spisová značka	I. ÚS 568/2015
populárny názov	Včasnosť podania odvolania
sudca spravodajca	Marianna Mochnáčová
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	18.05.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Pokiaľ najvyšší súd pri posudzovaní včasnosti odvolania vychádzal iba z obsahu predloženého súdneho spisu a riadne neoveril údaj o presnom dátume a čase podania predmetného odvolania, dopustil sa takého procesného pochybenia, ktoré zbavilo sťažovateľa prístupu k súdu. Skutočnosť, že súd prvého stupňa nedostal informáciu o čase odoslania podania z portálu eŽaloby, nemôže byť pričítaná na ťarchu sťažovateľa ako účastníka konania.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ sa v konaniach vedených na Krajskom súde v Košiciach a Krajskom súde v Banskej Bystrici domáhal preskúmania zákonnosti „fiktívnych rozhodnutí“ starostov rôznych obcí vydaných v konaní o sprístupnenie informácií podľa zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o slobodnom prístupe k informáciám“). Krajský súd v Košiciach zastavil konanie o sprístupnenie informácie z dôvodu neexistencie rozhodnutia. Krajský súd v Banskej Bystrici konania o preskúmanie zákonnosti fiktívneho rozhodnutia zastavil z dôvodu, že konaniu a rozhodnutiu vo veci bránila neodstrániteľná prekážka. Najvyšší súd odvolania sťažovateľa odmietol ako podané oneskorene.

	<p>Sťažovateľ namietal nesprávny postup najvyššieho súdu, ktorý spočíval v odmietnutí podaných odvolaní proti prvostupňovým rozhodnutiam krajských súdov, keďže proti nim smerujúce odvolania boli podané včas. Opravný prostriedok proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach podal „včas a to 6. novembra 2014 podaním podpísaným zaručeným elektronickým podpisom cez portál eŽaloby.“ Opravný prostriedok proti uzneseniam Krajského súdu v Banskej Bystrici podal včas, a to v oboch prípadoch „poštovou zásielkou podanou prostredníctvom Slovenskej pošty a.s., obsahom ktorej bol sprievodný list a CD-nosič. Na predmetnom CD-nosiči... sa nachádzalo odvolanie sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu, pričom bolo podpísané zaručeným elektronickým podpisom.“.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>Ústavný súd považoval za potrebné najprv uviesť, že samotná otázka, či odvolania sťažovateľa smerujúce proti uzneseniam súdov prvého stupňa boli podané včas, a teda v súlade s procesnoprávnymi predpismi, je skutková otázka, ktorej preskúmanie ústavným súdom je vo všeobecnosti limitované jeho ústavným postavením.</p> <p>Ústavný súd poukázal na právne názory samotného najvyššieho súdu vyjadrené v jeho doterajšej judikatúre k problematike doručovania elektronických podaní. Najvyšší súd v uznesení sp. zn. 3 Obdo 7/2012 z 29. februára 2012 v súvislosti s posudzovaním doručenia elektronických podaní okrem iného uviedol, že „za urobené sa považujú momentom ako dôjdu na elektronickú adresu určenú pre súd, bez ohľadu nato, kedy bude došlý elektronický dokument spracovaný (vytlačenie, zhmotnenie, zaevidovanie, ďalej odoslané atď.)... Keďže elektronické adresy sú aktívne bez prerušenia 24 hodín denne, nie je možnosť robiť podania takouto formou obmedzená úradnými hodinami súdov.“</p> <p>Ústavný súd konštatoval, že vzhľadom na to, že odvolanie sťažovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach bolo nepochybne podané elektronicky so zaručeným elektronickým podpisom, bolo povinnosťou najvyššieho súdu v súlade s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku (§ 57 ods. 1 a 2, § 42 ods. 1 a § 204 ods. 1), ako aj s citovanou vlastnou judikatúrou prihliadať na takéto podanie a náležitým spôsobom sa vysporiadať v prvom rade s otázkou, či uvedené elektronické podanie bolo urobené včas. Preto, pokiaľ najvyšší súd pri posudzovaní včasnosti odvolania túto skutočnosť riadne neoveril a vychádzal iba z obsahu predloženého súdneho spisu Krajského súdu v Košiciach, hoci v spise sa nachádzajúce potvrdenie o elektronickom podaní – odvolaní sťažovateľa údaj o presnom dátume a čase podania predmetného odvolania neobsahovalo, dopustil sa takého procesného pochybenia, ktoré zbavilo sťažovateľa prístupu k súdu, teda možnosti, aby najvyšší súd ako odvolací súd preskúmal ním podaný opravný prostriedok (odvolanie), pričom v konkrétnych okolnostiach posudzovaného prípadu ide o také závažné pochybenie, ktoré je z ústavného hľadiska neakceptovateľné a neudržateľné. Skutočnosť, že súd prvého stupňa nedostal informáciu o čase odoslania podania z portálu eŽaloby, nemôže byť pričítaná na ťarchu sťažovateľa ako účastníka konania.</p> <p>Ústavný súd ďalej považoval za preukázané, že sťažovateľ zaslal odvolania proti viacerým prvostupňovým rozhodnutiam Krajského súdu v Banskej Bystrici na CD nosiči v prílohe listu označeného ako „Zaslanie podaní (odvolaní) žalobcu“. List bol Krajskému súdu v Banskej Bystrici doručený poštou „20-03-2014“. Odvolania, ktoré sa nachádzali na CD nosiči, boli podpísané zaručeným elektronickým podpisom.</p> <p>Najvyšší súd vyriešil otázku, ktorým dňom sa považuje za podané odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa, pokiaľ je toto podané elektronicky so zaručeným elektronickým podpisom, avšak nie elektronickou poštou, ale na CD nosiči doručovanom súdu prvého stupňa v prílohe poštovej zásielky, tak, že za deň podania odvolania považoval (pravdepodobne) deň doručenia poštovej zásielky s CD nosičom do podateľne súdu prvého stupňa. Svoj záver však žiadnym spôsobom neodôvodnil. Nemožno teda z jeho rozhodnutia zistiť, akými úvahami, ale najmä na základe ktorých ustanovení právnych predpisov záver o tejto rozhodujúcej otázke urobil. Ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd pri overovaní včasnosti podania odvolaní nepostupoval správne, keď vychádzal iba z obsahu predkladacích správ nachádzajúcich sa v jednotlivých spisoch Krajského súdu v Banskej Bystrici.</p> <p>Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, že:</p>

	<u>Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 SŽi 38/2014, sp. zn. 4 SŽi 28/2014 a sp. zn. 4 SŽi 29/2014 a jeho uzneseniami porušené boli.</u> <u>Uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zrušil a veci mu vrátil na ďalšie konanie.</u> <u>Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia.</u> <u>Sťažnostiam vo zvyšnej časti nevyhovel.</u>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	Ústavný súd Slovenskej republiky: III. ÚS 78/07, IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, I. ÚS 200/2011 Najvyšší súd Slovenskej republiky: 3 Obdo 7/2012 EŠLP: Georgidias v. Grécko z 29. 5. 1997, Recueil III/1997, Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, Annuaire, č. 303-B Komisie pre ľudské práva: sťažnosť č. 6172/73, X. v. United Kingdom, sťažnosť č. 10000/83, H. v. United Kingdom
súvisiace právne predpisy	zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov § 57 ods. 2 a 3 zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov § 42 ods. 1 zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov § 204 ods. 1
klúčové slová	elektronický podpis doručenie, doručovanie práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu - právo na prístup k súdu

spisová značka	I. ÚS 76/2016
populárny názov	Obnova konania pred ústavným súdom
sudca spravodajca	Marianna Mochnáčová
druh konania	Konanie o obnove konania pred ústavným súdom
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	11.05.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	
analytická právna veta	Samotné vedenie konania o povolenie obnovy konania vedeného všeobecnými súdmi po kasačnom uznesení najvyššieho súdu a prípadné obnovenie tohto konania môžu viesť len k opätovnému meritórnemu prerokovaniu veci navrhovateľky bez možnosti ovplyvniť existenciu, procesné dôsledky, a tým kasačný účinok rozhodnutia najvyššieho súdu vo vzťahu ku skoršiemu meritórnemu a právoplatnému rozhodnutiu v merite veci. Objektívne nemôžu privodiť nápravu porušenia práv navrhovateľky vyslovených rozsudkom EŠLP, keďže EŠLP videl porušenie práva navrhovateľky práve v kasácii (zrušení) skoršieho právoplatného rozhodnutia vo veci navrhovateľky najvyšším súdom z iniciatívy generálneho prokurátora na základe mimoriadneho dovolania. Ústavný súd preto uzavrel, že aj napriek absencii výslovného príkazu opätovného preskúmania napadnutého rozhodnutia ústavného súdu v odôvodnení rozsudku EŠLP je v záujme poskytnutia materiálnej ochrany práv navrhovateľky nevyhnutné, aby ústavný súd opätovne preskúmal svoje skoršie rozhodnutie.
skutkový stav a základné fakty	Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol doručený návrh navrhovateľky na obnovu konania vo veci vedenej ústavným súdom pod sp. zn. II. ÚS 421/2012. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) zrušil právoplatný rozsudok Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“), ako aj potvrdzujúci právoplatný rozsudok Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“), ktorými bola zamietnutá žaloba mesta Košice ako žalobcu o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam proti navrhovateľke ako žalovanej, a vec vrátil na ďalšie konanie okresnému súdu. Navrhovateľka doručila ústavnému súdu sťažnosť, ktorou namietala porušenie

	<p>základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením najvyššieho súdu, ktorú ústavný súd svojím uznesením č. k. II. ÚS 421/2012-14 z 11. októbra 2012 (ďalej aj „uznesenie ústavného súdu z 11. októbra 2012“) odmietol ako zjavne neopodstatnenú.</p> <p>Navrhovateľka sa po neúspešnom vyčerpaní prostriedkov nápravy, ktoré mala k dispozícii pred vnútroštátnymi orgánmi, domáhala ochrany svojho práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 dohovoru pred Európskym súdom pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ktorý svojím rozsudkom č. 25132/13 z 9. júna 2015 (ďalej aj „rozsudok ESLP z 9. júna 2015“) právoplatným 9. septembra 2015 vyslovil porušenie čl. 6 dohovoru Slovenskou republikou v konaní vedenom najvyšším súdom pod sp. zn. 6 M Cdo 1/2011 a jeho kasačným uznesením z 30. apríla 2012 v spojení s uznesením ústavného súdu z 11. októbra 2012.</p> <p>Okresný súd opätovne rozhodol v merite veci rozsudkom sp. zn. 18 C 154/2012 z 26. februára 2013 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 Co 253/2013. Rozhodnutia napadla sťažovateľka ústavnou sťažnosťou, ktorej ústavný súd nálezom sp. zn. I. ÚS 154/2015 zo 16. septembra 2015 nevyhovel.</p> <p>Sťažovateľka podala súčasne aj návrh na obnovu konania podľa § 228 a nasl. O.s.p. vo veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 18 C 154/2012. Konanie o obnove konania je vedené pod sp. zn. 20 C 591/2015. Sťažovateľka podala na okresnom súde návrh na prerušenie konania vedeného pod sp. zn. 20 C 591/2015 do právoplatného skončenia konania vedeného ústavným súdom pod sp. zn. I. ÚS 76/2016.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>Rozsudok ESLP, v ktorom sa konštatuje porušenie dohovoru alebo jeho protokolov, ukladá žalovanému štátu právnu povinnosť nielen vyplatiť dotknutým osobám sumy priznané ako spravodlivé zadosťučinenie, ale aj zvoliť všeobecné a/alebo, ak je to nevyhnutné, individuálne opatrenia, ktoré musia byť prijaté v jeho vnútroštátnom právnom poriadku pre účely skončenia porušenia konštatovaného ESLP, a uskutočniť akúkoľvek možnú nápravu k jeho dôsledkom takým spôsobom, aby bola v takom rozsahu, ako to je možné, obnovená situácia existujúca pred zisteným porušením (napr. Lungoci proti Rumunsku, č. 62710/00).</p> <p>Ústavný súd v nadväznosti na uvedené skúmal, či v prípade navrhovateľky rozsudkom ESLP č. 25132/13 z 9. júna 2015 vznikla Slovenskej republike povinnosť, resp. či z predmetného rozsudku ESLP vyplýva Slovenskej republike v konaní pred ústavným súdom povinnosť znovu preskúmať už prijaté rozhodnutie ústavného súdu.</p> <p>Ústavný súd zohľadnil, že podľa rozsudku ESLP z 9. júna 2015 k porušeniu čl. 6 dohovoru Slovenskou republikou došlo kasačným uznesením najvyššieho súdu z 30. apríla 2012 v spojení s uznesením ústavného súdu z 11. októbra 2012.</p> <p>Navrhovateľka sa domáha povolenia obnovy konania vedeného pred všeobecnými súdmi po kasačnom uznesení najvyššieho súdu dôvodiac závermi ESLP v jeho rozsudku z 9. júna 2015. V tejto súvislosti sa ústavný súd osobitne venoval vyhodnoteniu otázky, či dostupnosť a využitie tohto mimoriadneho opravného prostriedku navrhovateľkou nezakladá nedostatok právomoci ústavného súdu v súlade so zásadou subsidiarity právomoci ústavného súdu.</p> <p>Ústavný súd konštatoval, že samotné vedenie konania o povolenie obnovy konania vedeného všeobecnými súdmi po kasačnom uznesení najvyššieho súdu a prípadné obnovenie tohto konania môžu viesť len k opätovnému meritórnemu prerokovaniu veci navrhovateľky bez možnosti ovplyvniť existenciu, procesné dôsledky, a tým kasačný účinok rozhodnutia najvyššieho súdu vo vzťahu ku skoršiemu meritórnemu a právoplatnému rozhodnutiu v merite veci. Objektívne nemôžu privodiť nápravu porušenia práv navrhovateľky vyslovených rozsudkom ESLP z 9. júna 2015, keďže ESLP videl porušenie práva navrhovateľky práve v kasácii (zrušení) skoršieho právoplatného rozhodnutia vo veci navrhovateľky najvyšším súdom (v spojení s uznesením ústavného súdu z 11. októbra 2012) z iniciatívy generálneho prokurátora na základe mimoriadneho dovolania.</p> <p>Ústavný súd preto uzavrel, že vzhľadom na osobitosti daného prípadu, dôvody rozsudku ESLP z 9. júna 2015, ako aj záver ústavného súdu v náleze sp. zn. I. ÚS 154/2015 zo 16. septembra 2015, aj napriek absencii výslovného príkazu</p>

opätovného preskúmania napadnutého rozhodnutia ústavného súdu v odôvodnení rozsudku ESLP z 9. júna 2015 je v záujme poskytnutia materiálnej ochrany práv navrhovateľky nevyhnutné, aby ústavný súd opätovne preskúmal svoje skoršie rozhodnutie. Ústavný súd preto dospel k záveru, že v prerokovávanej veci z rozsudku ESLP z 9. júna 2015 vyplýva Slovenskej republike povinnosť v konaní pred ústavným súdom znovu preskúmať už prijaté rozhodnutie ústavného súdu, čím sú splnené podmienky na obnovu konania. Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, že:
Obnovu konania vo veci sťažovateľky vedenej Ústavným súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. II. ÚS 421/2012 povolil.
Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 421/2012-14 z 11. októbra 2012 zrušil a vec vrátil Ústavnému súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.
Sťažovateľke priznal úhradu trov konania.

Odlíšné stanovisko sudcu Petra Brňáka

Podľa čl. 133 ústavy naďalej platí základné pravidlo, že proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok. Uplatnenie opravného prostriedku proti rozhodnutiu ústavného súdu prichádza do úvahy iba vo výnimočnom prípade. V dôsledku toho prieskum rozhodnutia ústavného súdu je ojedinelý, prichádza do úvahy jedine tam a vtedy, keď a kde sa splnia podmienky pre uplatnenie výnimky. Ústava ako podmienku obnovy konania pred ústavným súdom výslovne určuje rozhodnutie orgánu medzinárodnej organizácie zriadeného na uplatňovanie medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná, ktorým vznikne Slovenskej republike povinnosť v konaní pred ústavným súdom znovu preskúmať už prijaté rozhodnutie ústavného súdu.

Pre nastanie účinku určeného čl. 133 ústavy nestačí akékoľvek rozhodnutie subjektu medzinárodného práva. Musí ísť o rozhodnutie, ktorým subjekt medzinárodného práva založí povinnosť Slovenskej republiky v konaní pred ústavným súdom znovu preskúmať už prijaté rozhodnutie ústavného súdu. Ak medzinárodný orgán takú povinnosť Slovenskej republike nezaloží, nespĺnia sa ústavou určené podmienky pre povolenie obnovy konania pred ústavným súdom. V okolnostiach posudzovanej veci ústavný súd svoje rozhodnutie o povolení obnovy a zrušení svojho predchádzajúceho rozhodnutia (bod 1) opiera o „osobitosti daného prípadu, dôvody rozsudku ESLP z 9. júna 2015, ako aj záver ústavného súdu v náleze zo 16. septembra 2015“ (I. ÚS 154/2015, pozn.) a na ich základe zvyrazňuje potrebu materiálnej ochrany práv navrhovateľky. Na druhej strane bez ďalšieho nihilizuje obligatórnu ústavnú (i zákonnú) podmienku, že znovu preskúmať už prijaté rozhodnutie ústavného súdu je možné iba vtedy, ak takúto povinnosť určí ESLP vo svojom rozhodnutí.

Pokiaľ ústavný súd poukazuje na dôvody rozsudku ESLP z 9. júna 2015, tak z týchto predovšetkým nijako nevyplýva pre „Slovenskú republiku povinnosť v konaní pred ústavným súdom znovu preskúmať už prijaté rozhodnutie ústavného súdu“ (čl. 133 ústavy). V tejto súvislosti je žiaduce ďalej uviesť, že ESLP vo svojom rozhodnutí z 9. júna 2012 neposudzoval rozhodnutie ústavného súdu, ale posudzoval rozhodnutie najvyššieho súdu (sp. zn. 6 MCdo 1/2011). Navyše, toto rozhodnutie najvyššieho súdu bolo procesnej povahy (zrušujúce uznesenie), a teda nešlo o konečné rozhodnutie vo veci samej. V neposlednom rade ESLP ani vo vzťahu k posudzovanému rozhodnutiu najvyššieho súdu sp. zn. 6 MCdo 1/2011 neurčil povinnosť znova ho preskúmať; toto nežiadala ani terajšia sťažovateľka, ktorá konanie pred ESLP iniciovala (požadovala iba nepeňažnú ujmu 50 000 € a bola jej ESLP priznaná v sume 7 500 €, pozn.). Inak povedané, ESLP síce dospel vo svojom rozsudku k záveru, že rozhodnutím najvyššieho súdu bol porušený čl. 6 dohovoru, ale na druhej strane ani vo výroku, ani v odôvodnení rozhodnutia ESLP nedospel k záveru, že dôsledky tohto porušenia neboli/nie sú odstránené priznaným primeraným finančným zadostučinám. V tejto súvislosti sa žiada dodať, že ESLP začal už od polovice 90. rokov označovať v niektorých svojich rozsudkoch ako špecifickú povinnosť, vyplývajúcu dokonca aj priamo z dohovoru, povinnosť štátu ukončiť porušovanie a odčiniť následky tak, aby sa obnovila situácia, ktorá existovala pred porušením (Papamichalopoulos a ďalší proti Grécku, Scozzari a Giunta

	proti Taliansku). Ak ESLP neurčí povinnosť v konaní pred ústavným súdom znovu preskúmať už prijaté rozhodnutie ústavného súdu, o ktorý prípad išlo aj v posudzovanej veci, potom ústavný súd nie je oprávnený obnovu konania povoliť a prípadne zrušiť iné svoje rozhodnutie. V takomto prípade je ustanovenie § 75b ods. 1 zákona o ústavnom súde pomerne striktné: „Ak ústavný súd zistí, že z rozhodnutia orgánu medzinárodnej organizácie nevyplýva povinnosť opätovného preskúmania napadnutého rozhodnutia ústavného súdu, návrh na obnovu konania ako zjavne neopodstatnený uznesením odmietne.“
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov	ESLP: Lungoci proti Rumunsku, č. 62710/00, COMPCAR, s.r.o. proti Slovenskej republike, č. 25132/13
súvisiace právne predpisy	zákon č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov § 75 ods. 1 zákon č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov § 75b ods. 1 a 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 133
klúčové slová	obnova konania - obnova konania pred ústavným súdom

spisová značka	I. ÚS 106/2016
populárny názov	Lehota na doplnenie odvolania podaného telefaxom
sudca spravodajca	Milan Lalič
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	18.05.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	3-dňová lehota na doplnenie podania urobeného telefaxom bude dodržaná aj vtedy, ak v posledný deň lehoty bude originál písomného podania odovzdaný orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť príslušnému súdu, čiže pošte.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal postup Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorý sa odmietol zaoberať jeho odvolaním proti rozhodnutiu Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) s odôvodnením, že lehotu na doplnenie telefaxom včas podaného odvolania nepovažoval za procesnoprávnu, ale hmotnoprávnu lehotu, takže na podanie, ktoré v tejto 3-dňovej lehote nebolo doručené súdu, neprihliadol. Sťažovateľ tento postup najvyššieho súdu považoval za svojvoľný, ktorý nemá oporu ani v zákone, ani v judikatúre, a teda porušujúci jeho právo na spravodlivý proces.
z odôvodnenia	Ústavný súd sa najskôr musel vysporiadať s otázkou aktívnej legitímácie sťažovateľa na podanie sťažnosti a jej prípustnosti. Sťažovateľ namietal chybný postup najvyššieho súdu spočívajúci v tom, že neprijal a neprejednal jeho písomné podanie, ktorým v lehote 3 dní doplnil včas podané odvolanie formou telefaxu. V danom prípade nemožno hovoriť o rozhodnutí (najvyšší súd vôbec nerozhodoval v zmysle procesných predpisov, hoci rozhodovať mal), ale ide o iný zásah orgánu verejnej moci, ktorý nie je výrazom (výsledkom) riadnej rozhodovacej právomoci. Vzhľadom na to, že sťažovateľovi nesvedčí žiaden právny prostriedok, ktorým by sa mohol takej nečinnosti najvyššieho súdu úspešne brániť, treba sťažnosť považovať za jediný prípustný prostriedok na nápravu pochybenia či skôr svojvôle najvyššieho súdu. Ústavný súd uviedol, že podľa právnej teórie a praxe (porov. rozhodnutia č. 5/2005 a č. 18/2008 Zbierky stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky či nález ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 445/2013 a ďalšie) lehoty podľa OSP – tzv. procesné lehoty – sú lehotami na vykonanie určitého procesného úkonu, t. j. úkonu urobeného vo vzťahu k súdu v rámci už začatého súdneho konania. O procesných lehotách nemožno hovoriť iba vtedy, ak je nimi vymedzený časový úsek pre právny úkon, ktorý sa samotného súdneho konania

	<p>bezprostredne nedotýka (vtedy ide o tzv. hmotnoprávne lehoty). Na zachovanie procesnej lehoty nie je potrebné, aby bolo písomné podanie v určenej lehote doručené súdu. Stačí, ak je ešte v lehote odovzdané orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť. Hovorí tak aj už uvádzaná judikatúra, ktorá je v tomto smere vzácné jednotná a najvyšší súd ju mal z dôvodov rešpektovania princípov právnej istoty, predvídateľnosti práva, ochrany oprávnenej dôvery v právo a princípu formálnej spravodlivosti (rovnosti) bezpodmienečne rešpektovať. Ustálenú judikatúru súdov a v nej obsiahnutú interpretáciu treba považovať za zákon v materiálnom zmysle a za súčasť príslušnej právnej normy. Priorita hodnoty stálosti judikatúry, ktorú možno prelomiť iba za podmienok splnenia procedurálnych a materiálnych podmienok, je charakterizovaná ako podstatná náležitosť demokratického a právneho štátu. Uvedenú 3-dňovú lehotu na vykonanie písomného úkonu (odvolania) bolo teda možné splniť aj tak, že v posledný deň lehoty bolo toto písomné podanie odovzdané orgánu, ktorý mal povinnosť ju doručiť príslušnému súdu, čiže pošte (držiteľovi poštovej licencie). V danej veci sťažovateľ v posledný deň odvolacej lehoty podal odvolanie formou telefaxu, pričom jeho originál odovzdal na poštovú prepravu v zákonom ustanovenej 3-dňovej lehote. Ak najvyšší súd na toto originálne podanie neprihliadol preto, že nedošlo v lehote 3 dní na súd, postupoval nesprávne a odňal týmto postupom sťažovateľovi právo na súdnu ochranu a spravodlivý proces (odmietnutie spravodlivosti – denegatio iustitiae). Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, že: <u>Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky porušené bolo.</u> <u>Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky prikázal, aby o podanom odvolaní sťažovateľa proti rozhodnutiu Krajského súdu v Bratislave č. k. 6 S 225/2013-87 z 20. februára 2015 v spojení s opravným uznesením z 29. júna 2015 konal a rozhodol.</u> <u>Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný sťažovateľovi uhradiť trovy konania.</u> <u>Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovel.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov	Ústavný súd Slovenskej republiky: IV. ÚS 445/2013 Zbierka stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 5/2005 a č. 18/2008
súvisiace právne predpisy	zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov § 42 ods. 1
klúčové slová	lehota - zmeškanie lehoty podanie - písomné lehota - procesnoprávna

spisová značka	I. ÚS 414/2016
populárny názov	Konanie vo veci ochrany verejného záujmu
sudca spravodajca	Milan Ľalík
druh konania	konanie o preskúmaní rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	15.06.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	
analytická právna veta	Povinnosťou orgánov verejnej moci majúcich právomoc rozhodovať v konaní vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb je zistiť správne a v dostatočnom rozsahu skutkový stav v nimi rozhodovanej veci a s tým spojená povinnosť riadne odôvodniť svoje rozhodnutie, a teda zároveň konkretizovať v odôvodnení rozhodnutia dôkazy,

	ktoré vykonal, zdroj toho-ktorého dôkazu, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov a ako sa vyrovnal s ťažiskovými návrhmi a námietkami účastníkov.
skutkový stav a základné fakty	<p>Navrhovateľke ako verejnému funkcionárovi – bývalej starostke obce Veľké Kozmálovce, bola napadnutým rozhodnutím obecného zastupiteľstva uložená pokuta podľa čl. 9 ods. 10 písm. c) ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ústavný zákon“) vo výške 5 161,77 € z dôvodu porušenia čl. 8 ústavného zákona.</p> <p>Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia obecného zastupiteľstva obsahuje citáciu čl. 8 ods. 5, čl. 9 ods. 4, 6, 9 a 10 písm. c) ústavného zákona a ďalej sa v ňom uvádzajú dôvody a argumenty na uloženie pokuty „... na základe Správy komisie pre ochranu verejného záujmu zo dňa 05. 04. 2016, z ktorej vyplynulo, že Navrhovateľka, v postavení verejného funkcionára síce odovzdala v súlade s čl. 8 ods. 5 Zákona o ochrane verejného záujmu dňa 16. 12. 2015 písomné oznámenie za predchádzajúci kalendárny rok, t. j. v zákonom stanovenej lehote, no vzhľadom na nesprávne zvolené tlačivo toto neobsahuje informáciu vyžadovanú čl. 8 ods. 5 písm. a) Zákona o ochrane verejného záujmu, a to informáciu, u ktorých osôb bola navrhovateľka zamestnaná v pracovnom pomere alebo v obdobnom pracovnom vzťahu v rozhodnom období. Oznámenie navrhovateľka doplnila tlačivom ročného zúčtovania preddavkov na daň za zdaňovacie obdobie 2015, v ktorom bola opomenutá informácia uvedená, avšak až dňa 30. 03. 2016, teda po zákonom stanovenej lehote ...“</p> <p>Navrhovateľka voči rozhodnutiu uplatnila predovšetkým tieto výhrady: a) tvrdí, že nie je verejným funkcionárom podľa čl. 8 ods. 1 ústavného zákona, a preto nemá ani povinnosť ustanovenú ods. 5 uvedeného článku, b) obecné zastupiteľstvo túto skutočnosť neskúmalo a považovalo ju za nepochybnú, c) napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, nie je dostatočne odôvodnené a ako také je arbitrárne a nepreskúmateľné, d) vydaniu napadnutého rozhodnutia predchádzalo porušenie ustanovení ústavného zákona v konaní o uložení pokuty, keďže na zasadnutiach komisie neboli prijaté závery o porušení ústavného zákona navrhovateľkou, v dôsledku čoho spochybňuje legitimitu návrhu predsedu komisie podaného obecnému zastupiteľstvu a e) namieta, že nemala možnosť sa k podnetu komisie kvalifikovane vyjadriť.</p>
z odôvodnenia	<p>Ústavodarca v rámci konania vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov upravením a zdôraznením právnych inštitútov ako napr. dokazovanie, riadne zisťovanie stavu vecí, povinnosť podnecovateľa riadne odôvodniť podnet, a zároveň reflektovaním princípov uplatňovaných v „štandardných“ procesoch (správny poriadok, občiansky súdny poriadok, trestný poriadok) smeroval k tomu, aby rozhodnutia orgánov verejnej moci majúcich právomoc rozhodovať v konaní o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb (v tomto prípade verejných funkcionárov) boli založené na správnom a v dostatočnom rozsahu zistenom skutkovom stave vecí. Zároveň je potrebné akcentovať aj ďalšie princípy demokratického právneho štátu formujúce každé konanie, v rámci ktorého orgán verejnej moci rozhoduje o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb. Tieto sú uvedené v Ústave Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v čl. 46 a nasl. (právo na súdnu a inú právnu ochranu).</p> <p>Povinnosťou orgánov verejnej moci majúcich právomoc rozhodovať v konaní upravenom všeobecne záväznými právnymi predpismi o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb je zistiť správne a v dostatočnom rozsahu skutkový stav v nimi rozhodovanej veci a s tým spojená povinnosť riadne odôvodniť svoje rozhodnutie (a teda zároveň konkretizovať v odôvodnení rozhodnutia dôkazy, ktoré vykonal, zdroj toho-ktorého dôkazu, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov a ako sa vyrovnal s ťažiskovými návrhmi a námietkami účastníkov).</p> <p>Ústavný súd konštatoval, že v konaní vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov musí byť bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že verejný funkcionár nespĺnil alebo porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené ústavným zákonom alebo zákonom (čl. 9 ods. 6 ústavného zákona).</p> <p>Obecné zastupiteľstvo musí preto v takomto konaní vykonať dokazovanie</p>

	<p>z úradnej povinnosti a na základe vykonaného dokazovania v potrebnom rozsahu konkretizovať, akú povinnosť alebo obmedzenie ustanovenú ústavným zákonom alebo zákonom verejný funkcionár nespĺnil alebo porušil. Dôsledkom toho potom je, že verejný funkcionár nie je povinný preukazovať, že splnil alebo neporušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené ústavným zákonom alebo zákonom, ale naopak, skutočnosť, že ostal po začatí konania prípadne nečinný alebo nebol v konaní dostatočne aktívny, nemôže ísť na jeho ťarchu. Z uvedeného okrem iného vyplýva, že v konaní vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov verejného funkcionára nezaťažuje tzv. dôkazné bremeno, na základe ktorého by bol povinný preukazovať alebo vyvracať určité skutočnosti, ktoré majú vplyv na rozhodnutie výboru.</p> <p>Vychádzajúc z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia obecného zastupiteľstva dospel ústavný súd k záveru, že napadnuté rozhodnutie nespĺňa atribúty riadneho odôvodnenia rozhodnutia orgánu verejnej moci a z pohľadu záverov v ňom uvedených je prejavom arbitrárneho prístupu obecného zastupiteľstva k rozhodovaniu navrhovateľkinej veci. Obecné zastupiteľstvo sa nezaoberalo a nijakým spôsobom ani nešpecifikovalo, z akých dôvodov považuje navrhovateľku za osobu s obmedzeniami po skončení výkonu verejnej funkcie, na základe ktorých ako verejný funkcionár spĺňa podmienky uvedené v čl. 8 ods. 1, z čoho jej vyplýva povinnosť podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona.</p> <p>Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, či obecné zastupiteľstvo v konaní vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov zisťovalo (akokoľvek) stav veci a či vykonalo v konaní vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov v navrhovateľkinej veci dokazovanie.</p> <p>Pokiaľ sa obec odvoláva výlučne na správu komisie pre ochranu verejného poriadku (opodstatnenosť ktorej navrhovateľka namieta) a jej závery bez vykonania vlastného dokazovania na samotnom zasadnutí obecného zastupiteľstva, je potrebné konštatovať, že konanie ako také je nepreskúmateľné a prijaté rozhodnutie arbitrárne.</p> <p>Ústavný súd zároveň vyjadril znepokojenie aj zo skutočnosti, že konanie proti navrhovateľke bolo iniciované komisiou 5. apríla 2016 a následne prebehlo v jeden deň nasledujúci po podaní podnetu 6. apríla 2016 v rámci zasadnutia obecného zastupiteľstva. V jeden deň sa tak konanie začalo, prebehlo dokazovanie a v ten istý deň bolo obecným zastupiteľstvom prijaté uznesenie o uložení pokuty. Možno teda hovoriť o podstatnom oklieštení ústavného práva navrhovateľky na obhajobu, resp. materiálne popretie tohto práva.</p> <p>Tým, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia obecného zastupiteľstva nespĺňa atribúty riadneho odôvodnenia, ústavný súd ako orgán verejnej moci povolaný až sekundárne zisťovať, či konanie verejného funkcionára bolo/nebolo v rozpore s ústavným zákonom, nemohol suplovať ústavným zákonom uloženú povinnosť obecného zastupiteľstva zisťovať a preukázať, že navrhovateľka nespĺnila alebo porušila povinnosť alebo obmedzenie ustanovené ústavným zákonom alebo iným zákonom.</p> <p>Na základe uvedených dôvodov bol ústavný súd toho názoru, že napadnuté rozhodnutie obecného zastupiteľstva nespĺňa atribúty kladené na kvalitu rozhodnutia orgánu verejnej moci podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Ústavný súd preto rozhodol tak, že:</p> <p><u>Rozhodnutie Obecného zastupiteľstva obce Veľké Kozmálovce zrušil.</u> <u>Obecné zastupiteľstvo obce Veľké Kozmálovce je povinné sťažovateľke trovy konania.</u></p>
<p>použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEF a iných súdov</p>	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky: I. ÚS 45/2011, IV. ÚS 182/07, I. ÚS 56/01, I. ÚS 165/02, II. ÚS 410/06, III. ÚS 53/06, IV. ÚS 24/07, IV. ÚS 85/2010</p>
<p>súvisiace právne predpisy</p>	<p>zákon č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení neskorších predpisov čl. 9 ods. 10 písm. c)</p>
<p>kľúčové slová</p>	<p>obec - starosta verejná funkcia verejný záujem, spoločenský záujem</p>

Uznesenie:

spisová značka	I. ÚS 232/2016
populárny názov	Hodnotenie sudcu v súvislosti s výberovým konaním
sudca spravodajca	Marianna Mochnáčová
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	20.04.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 1 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 1 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 2 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 12 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 30 ods. 4 Ústava Slovenskej republiky čl. 36 ods. 1 písm. b Charta základných práv Európskej únie čl. 41
analytická právna veta	Obsahom základného práva mať za rovnakých podmienok prístup k voleným a iným verejným funkciám je prístup k volenej a inej verejnej funkcii a možnosť nediskriminačného uchádzania sa o takú funkciu, nie právo verejnú funkciu dostať.
skutkový stav a základné fakty	<p>Podstata námietok sťažovateľa spočíva v tvrdení sťažovateľa, že predsedníčka najvyššieho súdu hodnotením činnosti sťažovateľa predloženým výberovej komisii zriadenej v súvislosti s výberovým konaním na obsadenie dvoch voľných miest predsedov senátov najvyššieho súdu pre trestnoprávne kolégium, v rámci ktorého sťažovateľovi prideliť 20 bodov z maximálneho počtu 35 bodov, podstatným spôsobom ovplyvnila výsledky výberového konania, z ktorých vyplýva, že sťažovateľ bol hodnotený len výrokom „dobrý“.</p> <p>Predsedníčka najvyššieho súdu je jedným z troch subjektov, ktoré v zmysle § 27d zákona o sudcoch prideliť sťažovateľovi body za jednotlivé zákonom ustanovené hodnotiace kritériá pre účely výberového konania. Ku diskriminácii malo dôjsť podľa názoru sťažovateľa aj tým, že pred prijatím konečného rozhodnutia o jeho hodnotení nebol vypočítaný ani predsedníčkou najvyššieho súdu a ani sudcovskou radou najvyššieho súdu.</p> <p>Uvedené hodnotenie vykonané predsedníčkou najvyššieho súdu bolo podľa názoru sťažovateľa neobjektívne, svojvoľné, arbitrárne a zaujaté a v príčinnej súvislosti s ním došlo k porušeniu jeho základného práva na prístup k verejnej funkcii za rovnakých podmienok, na dobrú správu vecí verejných, na spravodlivé a uspokojujúce pracovné podmienky a na ochranu pred diskrimináciou v zamestnaní pre právne presvedčenie, zmýšľanie, resp. názor.</p> <p>Zaujatosť predsedníčky najvyššieho súdu pri hodnotení sťažovateľa vyplýva aj zo skutočnosti, že podala proti sťažovateľovi návrh na začatie disciplinárneho konania kvôli jeho rozhodovacej činnosti v senáte I T, teda za vyjadrené právne názory.</p>
z odôvodnenia	<p>Zo sťažnosti a z jej príloh ústavný súd zistil, že sťažovateľ bol pre účely výberového konania hodnotený predsedom trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu v zmysle § 27b ods. 1 písm. b) zákona o sudcoch výsledkom „dobrý“, keďže dosiahol celkovo 85 bodov. Sťažovateľ využil zákonom o sudcoch poskytnuté právne prostriedky a svoje námietky proti uvedenému hodnoteniu uplatnil u predsedu trestnoprávneho kolégia, ktorý im nevyhovel. Sudcovská rada najvyššieho súdu zaujala stanovisko k sporným otázkam hodnotenia sťažovateľa spočívajúcim v ním namietaných nesprávnych údajoch o kvantitatívnych parametroch jeho rozhodovacej činnosti po oboznámení sa s vyjadrením predsedu trestnoprávneho kolégia a vyjadrením predsedníčky najvyššieho súdu. Sudcovská rada najvyššieho súdu jednohlasne prijala rozhodnutie, ktorým námietky sťažovateľa vyhodnotila ako nedôvodné a námietky týkajúce sa vylúčenia predsedníčky najvyššieho súdu pre zaujatosť ako neopodstatnené. Výsledky výberového konania boli vyhlásené predsedom výberovej komisie 25. novembra 2015.</p> <p>Ústavný súd konštatoval, že sťažovateľom uvádzané skutočnosti jednoznačne sledujú kritiku konania predsedníčky najvyššieho súdu. Samotná sťažnosť smeruje proti vyjadreniu k činnosti sťažovateľa predsedníčkou najvyššieho súdu,</p>

ktoré je súčasťou hodnotenia sťažovateľa v súvislosti s výberovým konaním, a tiež proti výsledkom výberového konania.

V súvislosti s namietaným postupom predsedníčky najvyššieho súdu ústavný súd konštatoval, že sťažovateľ mal k dispozícii právne prostriedky nápravy v zmysle zákona o sudcoch (námietky proti hodnoteniu), ktoré aj využil a tie boli preskúmané sudcovskou radou najvyššieho súdu, ktorá ich vo svojom uznesení posúdila ako neodôvodnené, keďže konštatovala, že štatistické výkazy sťažovateľa za príslušné obdobie korešpondujú so stavom prezentovaným predsedníčkou najvyššieho súdu uvedeným v hodnotení sťažovateľa. Vzhľadom na uvedené ústavný súd nedisponuje právomocou preskúmať hodnotenie sťažovateľa predložené predsedníčkou najvyššieho súdu v súvislosti s výberovým konaním, keďže uvedená právomoc v zmysle zákona o sudcoch prináleží sudcovej rade najvyššieho súdu, a preto ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa v tejto časti pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie a rozhodnutie.

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej namietal najmä porušenie svojho základného práva mať za rovnakých podmienok prístup k voleným a iným verejným funkciám (čl. 30 ods. 4 ústavy). Obsahom tohto základného práva je prístup k volenej a inej verejnej funkcii a možnosť nediskriminačného uchádzania sa o takú funkciu. Článok 30 ods. 4 ústavy však nezaručuje právo verejnú funkciu dostať, ale iba právo na prístup k nej, t. j. právo uchádzať sa o verejnú funkciu za rovnakých podmienok, aké majú vytvorené iní uchádzači.

K sťažovateľom namietanému možnému porušeniu ústavnej zásady rovnakého zaobchádzania (nediskriminácie) v súvislosti so základným právom na prístup k verejnej funkcii, ku ktorému malo dôjsť vyhlásením výsledkov výberového konania z 25. novembra 2015, ústavný súd poukazujúc na svoju judikatúru konštatoval, že k uvedenému porušeniu môže dôjsť iba v okruhu osôb nachádzajúcich sa v rovnakej právnej a (alebo) faktickej situácii, pričom s niektorými z nich sa zaobchádza odlišne bez rozumného a racionálneho dôvodu. Sťažovateľ v sťažnosti neuviedol žiaden argument, na základe ktorého by bolo možné konštatovať, že s jeho osobou bolo pri výberovom konaní zaobchádzané inak ako s ostatnými uchádzačmi o funkciu predsedu senátu trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu, teda s osobami nachádzajúcimi sa v rovnakom postavení za rovnakých podmienok, a to spôsobom, ktorý by nadobudol relevantný ústavný rozmer. Zo zápisnice z výberového konania vyplýva, že všetci uchádzači prihlásení do výberového konania sa ho zúčastnili za rovnakých podmienok, každý z piatich členov výberovej komisie hodnotil všetkých uchádzačov po absolvovaní ústnej časti pridelením bodov v rozpätí od 0 do 24, na základe čoho sťažovateľ získal celkový počet bodov 109 od všetkých členov komisie, čím sa umiestnil na treťom, neúspešnom mieste v poradí. Úspešným uchádzačom, ktorí sa umiestnili na prvých dvoch miestach, výberová komisia prideliла 120 a 116 bodov. Zápisnicu z výberového konania podpísali bez akýchkoľvek výhrad všetci členovia výberovej komisie. Zvukový záznam z priebehu ústnej časti výberového konania sa zverejnil spolu so zápisnicou o priebehu výberového konania na webovom sídle Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky.

Pokiaľ ide o sťažovateľom namietanú zaujatosť predsedníčky najvyššieho súdu, ktorú sudcovská rada najvyššieho súdu nepovažovala za relevantnú, ústavný súd konštatoval, že inštitút vylúčenia predsedu súdu pri hodnotení sudcu zákon o sudcoch nepozná, a preto boli námietky sťažovateľa tohto charakteru podľa názoru ústavného súdu posúdené sudcovskou radou ako neopodstatnené v súlade so zákonom o sudcoch.

K argumentácii sťažovateľa spočívajúcej v tvrdení, že nebol sudcovskou radou najvyššieho súdu vypočutý v súvislosti s prerokovaním ním vznesených námiatok proti postupu predsedníčky najvyššieho súdu, ústavný súd uviedol, že z príslušnej zákonnej úpravy nevyplýva žiadna povinnosť prizvať na zasadnutie sudcovej rady sudcu, ktorý s predloženým hodnotením nesúhlasí. Preto uvedený postup sudcovej rady najvyššieho súdu ústavný súd hodnotil ako zákonný, ktorým žiadnym spôsobom nemohlo dôjsť k porušeniu označených práv sťažovateľa.

Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, že sťažnosť odmietol.

použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	Ústavný súd Slovenskej republiky: I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 355/09, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, III. ÚS 75/01, IV. ÚS 299/2011, II. ÚS 9/00, II. ÚS 143/02, III. ÚS 60/04, III. ÚS 300/06, I. ÚS 397/2014, IV. ÚS 154/2012, III. ÚS 344/2013, III. ÚS 443/2013, III. ÚS 110/2016 Súdny dvor Európskej únie: rozsudok z 13. 6. 1989 vo veci 5/88 Wachauf, Zb. 1989, s. 2609, rozsudok z 18. 12. 1997 vo veci C-309/96 Annibaldi, Zb. 1997, s. I-7493, rozsudok z 13. 4. 2000 vo veci C-292/97, Zb. 2000, s. I-2737, bod 37, rozsudok z 18. 6. 1991 vo veci ERT, Zb. 1991 s. I-2925, rozsudok z 25. 3. 2004, Kamber, C-71/02, Zb. s. I-3025
súvisiace právne predpisy	zákon č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a príseďiacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov
kľúčové slová	sudca výberové konanie

spisová značka	I. ÚS 248/2016
populárny názov	Pracovnoprávna zodpovednosť orgánov verejnej moci
sudca spravodajca	Peter Brňák
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	20.04.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 3 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Predmetom úpravy zákona č. 514/2003 Z. z., o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, nie je zodpovednosť za škodu, ktorá vznikne z pracovnoprávných vzťahov. V prípadoch, kde orgán verejnej moci vystupuje ako zamestnávateľ, je daná jeho pracovnoprávna zodpovednosť podľa Zákonníka práce.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ bol štátnym zamestnancom na Daňovom riaditeľstve Slovenskej republiky v Prešove (ďalej len „daňové riaditeľstvo“) a rozhodnutím jeho vedúceho služobného úradu zo 17. apríla 2008 bol dočasne preložený na Daňový úrad Levice. Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie, ktorému však nebolo vyhovené. Následne podal preto sťažovateľ žalobu na Krajskom súde v Prešove podľa § 247 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), ktorý zrušil predmetné rozhodnutia žalovaného (daňového riaditeľstva) rozsudkom z 12. júna 2009 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Sťažovateľ sa žalobou zo 17. decembra 2011 domáhal náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím daňového riaditeľstva na Okresnom súde Prešov, avšak vec bola postúpená miestne príslušnému Okresnému sudu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“), ktorý žalobu sťažovateľa rozsudkom z 10. júla 2012 zamietol. Proti rozsudku podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd namietaným rozsudkom tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil.
z odôvodnenia	Ústavný súd nezistil, že by výklad a závery krajského súdu boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Podľa ústavného súdu v sťažnosti obnažený spor nie je možné zavŕšiť náhradou škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., resp. predtým podľa zákona „č. 58/1969 Zb.“. Toto potvrdzuje aj súdmi (žalovaným) uvádzané rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 21 Cdo 1010/2000 z 8. februára 2001, v ktorom vyslovil, že „Predmetom úpravy provedené zákonom č. 58/1969 Sb. není odpovědnost za škodu vzniklou z pracovněprávních (služebněprávních) vztahů, nýbrž odpovědnost jednak za škodu, která byla způsobena při výkonu státní moci nezákonným rozhodnutím... Protože jde o úpravu odpovědnostních vztahů, jejichž základem je chybné rozhodnutí anebo postup při výkonu suverénní státní moci, pro jejíž uplatňování je charakteristický vztah nadřízenosti a podřízenosti zúčastněných subjektů

	<p>týchto právnych vzťahů, je vyloučeno postupovať podľa uvedeného zákona pri posudzovaní zodpovednosti vyplývajúcej z individuálnych pracovněprávných (služebněprávných) vzťahů...“; ako aj rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 Co 182/2011 z 28. marca 2012, v ktorom tento súd vyslovil, že nároky štátneho zamestnanca „nedávajú priestor pre aplikáciu zákona č. 514/2003 Z. z...“, alebo uviedol, že „v prípadoch, kde orgán verejnej moci vystupuje ako zamestnávateľ, je daná jeho pracovnoprávna zodpovednosť podľa Zákonníka práce. Zákon o štátnej službe vo svojom § 120 okrem iného odkazuje na primerané použitie ustanovení Zákonníka práce v oblasti náhrady škody a taktiež na nároky z neplatného skončenia pracovného pomeru.“.</p> <p>Nad rámec tiež možno uviesť, že z hľadiska materiálneho nešlo v súvislosti s napadnutým rozhodnutím krajského súdu ani o konečné rozhodnutie vo veci sťažovateľa, ktorá bola v hre, pretože sťažovateľ mohol/mal si uplatniť požadovanú náhradu škody prostredníctvom všeobecných súdov iným ustáleným spôsobom a z opatrnosti mohol/mal postaviť žalobný petit minimálne alternatívne, no neurobil to, hoci bol kvalifikovane zastúpený advokátom.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov	<p>ÚS SR: II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97 NS ČR: 21 Cdo 1010/2000</p>
súvisiace právne predpisy	<p>zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov</p>
klúčové slová	<p>zamestnanec judikatúra práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu - právo na súdnu ochranu náhrada škody (ujma) arbitrážnosť zamestnávateľ aplikácia právnych noriem</p>

spisová značka	I. ÚS 277/2016
populárny názov	Prípustnosť mimoriadneho dovolania
sudca spravodajca	Marianna Mochnáčová
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	04.05.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	<p>Otázka splnenia podmienok konania pred všeobecnými súdmi by mohla byť predmetom kritiky zo strany ústavného súdu len výnimočne vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a zároveň by mali za následok porušenie nejakého základného práva alebo slobody. Ak najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uvedie dôvody, pre ktoré považoval mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora za neprípustné, a vysporiada sa so skutkovou i právnou problematikou posudzovanej veci v potrebnom rozsahu, treba ho považovať i z hľadiska ústavných aspektov za dostačujúce a ústavne relevantné.</p>
skutkový stav a základné fakty	<p>Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) vydal zmenkový platobný rozkaz, ktorým uložil odporcom v 1. – 3. rade spoločne a nerozdielne zaplatiť sťažovateľovi ako navrhovateľovi sumu 204 000 000 Sk, s príslušenstvom. Krajský súd svojim rozsudkom ponechal v platnosti zmenkový platobný rozkaz v časti zmenkovej sumy 99 581,76 € s prísl. a vo zvyšku zmenkový platobný rozkaz zrušil a o trovách konania rozhodol tak, že o nich rozhodne až po právoplatnosti rozsudku.</p> <p>Najvyšší súd ako súd odvolací potvrdil rozsudok krajského súdu. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal sťažovateľ dovolanie a zároveň aj podnet na podanie mimoriadneho dovolania. Napadnutým uznesením najvyšší súd zastavil konanie</p>

	<p>o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“). Najvyšší súd svoje uznesenie odôvodnil tým, že sťažovateľ ako žalobca podal proti rozsudku najvyššieho súdu riadne dovolanie, čím využil svoje procesné právo podať mimoriadny opravný prostriedok, ktorý je dostatočný na nápravu väd, a preto je mimoriadne dovolanie v uvedenej veci neprípustné.</p> <p>Sťažovateľ je toho názoru, že uznesením najvyššieho súdu a jemu predchádzajúcim postupom došlo k porušeniu jeho práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že najvyšší súd odmietol vecne prerokovať mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora a konanie o ňom zastavil napriek tomu, že mimoriadne dovolanie bolo podané z iných dôvodov než riadne dovolanie sťažovateľa. Podľa sťažovateľa najväčším paradoxom je, že o mesiac neskôr ten istý dovolací senát Najvyššieho súdu SR v tom istom zložení odmietol vecne prejednať aj riadne dovolanie.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>Ústavný súd v úvode pripomenul početnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), z ktorej možno vyvodit' kritický postoj ESLP k mimoriadnym opravným prostriedkom, ktoré závisia od úvahy príslušného orgánu verejnej moci, či dôjde k podaniu takéhoto mimoriadneho opravného prostriedku, alebo nie a následne k vyneseniu rozhodnutia, ktorým sa zruší právoplatné konečné rozhodnutie. V zmysle judikatúry ESLP je však prípustné zasiahnuť do nastolenej právnej istoty právoplatným rozhodnutím vnútroštátneho súdu vtedy, ak v konaní došlo k zásadnej vade alebo závažnému excesu, ktorý je potrebné napraviť, ak sú tu mimoriadne okolnosti prípadu, pričom však podľa judikatúry ESLP za takúto vadu exces však nemožno považovať skutočnosť, že na predmet konania existujú dva rozličné názory, pretože právna istota v sebe zahŕňa požiadavku rešpektovania princípu res iudicata, ktorej prejavom je nezmeniteľnosť rozhodnutia. Uplatňovanie tohto princípu je zdôraznený zásadou, že žiadna zo strán nie je oprávnená žiadať o preskúmanie konečného a záväzného rozhodnutia len z toho dôvodu, aby dosiahla znovuotvorenie prípadu a jeho nové skúmanie, pretože takýto mimoriadny opravný prostriedok by de facto mal charakter odvolania.</p> <p>Judikatúra ústavného súdu i súdov všeobecných sa v otázke prípustnosti mimoriadneho dovolania podávaného generálnym prokurátorom plynutím času menila, a to predovšetkým pod vplyvom judikatúry ESLP. Zmenu možno vyjadriť trendom reštriktívnejšieho prístupu súdnych orgánov k oprávneniu generálneho prokurátora podávať mimoriadne dovolanie. Ústavný súd odkázal na svoj nález sp. zn. III. ÚS 357/2013, na svoje zjednocujúce stanovisko sp. zn. PLz. ÚS 3/2015 a na stanovisko občianskoprávneho a obchodnoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 20. októbra 2015.</p> <p>Z obsahu sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľ nesúhlasí s výkladom § 243f ods. 1 OSP aplikovaným najvyšším súdom, podľa ktorého konanie o dovolaní podanom proti rozhodnutiu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie prvostupňového súdu, predstavuje dostatočný a účinný právny prostriedok ochrany ním označených práv. Podstata námietok sťažovateľa v podanom dovolaní spočívala aj v namietanom nesprávnom právnom posúdení predmetnej veci súdmi zúčastnenými na jej rozhodovaní.</p> <p>V súvislosti s uvedenou argumentáciou považoval ústavný súd za potrebné poukázať na stanovisko č. 2/2015 občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 3. decembra 2015 k výkladu § 237 ods. 1 písm. f) OSP, v ktorom toto kolégium dospelo k záveru, podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) OSP. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) OSP.</p> <p>Najvyšší súd pri rozhodovaní predmetnej veci podľa názoru ústavného súdu nijako nevybočil z medzí v uvedenom stanovisku z 3. decembra 2015 sformulovanej doktríny v otázke posudzovania splnenia podmienok prípustnosti dovolania, ktoré síce bolo prijaté po vydaní uznesenia z 30. septembra 2015, avšak zároveň potvrdilo rozdielnosť v aplikácii § 237 ods. 1 písm. f) OSP jednotlivými senátmi najvyššieho súdu, ktoré zaujímali v tejto veci odlišné,</p>

	<p>avšak oba ústavne akceptovateľné názory.</p> <p>Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry uviedol, že len výnimočne by otázka splnenia podmienok konania pred všeobecnými súdmi mohla byť predmetom kritiky zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a zároveň by mali za následok porušenie nejakého základného práva alebo slobody. Podľa názoru ústavného súdu uvedený výklad dotknutých ustanovení Občianskeho súdneho poriadku aplikovaných najvyšším súdom v predmetnej veci nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. V citovanej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyšší súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo treba považovať mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora za neprípustné, a vysporiadal sa so skutkovou i právnou problematikou posudzovanej veci v potrebnom rozsahu, a preto ho ústavný súd považoval i z hľadiska ústavných aspektov za dostačujúci a ústavne relevantný. Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, že <u>sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov</p>	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky: I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06, IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04, PL. ÚS. 57/99, II. ÚS 185/09, II. ÚS 280/2010, III. ÚS 357/2013, I. ÚS 24/2000, III. ÚS 72/2001, IV. ÚS 35/02</p> <p>EŠLP: Georgidias v. Grécko z 29. 5. 1997, Recueil III/1997, Ryabykh proti Rusku z 3. 12. 2003, sťažnosť č. 52854/99, bod 52, Kot proti Rusku z 18. 1. 2007, sťažnosť č. 20887/03, bod 29, Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z 23. 7. 2009, bod 33, Bulgakova proti Rusku, rozsudok z 18. 1. 2007, bod 34, DRAFT-OVA, a. s. proti Slovenskej republike, PSMA, s. r. o. proti Slovenskej republike, a COMPCAR, s. r. o. proti Slovenskej republike</p>
<p>súvisiace právne predpisy</p>	<p>zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov § 243f ods. 1</p>
<p>klúčové slová</p>	<p>generálny prokurátor práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu - právo na súdnu ochranu rozhodnutie - odôvodnenie dovolanie - prípustnosť</p>

Spracovalo Analytické oddelenie Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.